

## **PRESENTATIE**



***Een gevoelsvolle, waarheidsgetrouwe en fantasierijke  
tragikomedie,  
voor één vrije marionet, twee rekpoppen en een arsenaal aan  
objecten.***

vanaf 3 jaar

( de voorstelling is niet toegankelijk voor minder 3-jarigen )

## Het verhaal

Zizoe : *Neen, ik wil niet in het potje plassen ! Ik wil klein blijven ! Zoals vroeger ! Toen we met 3 waren, mijn papa, mijn mama en ik !*

Doorheen de ogen van een kind, ontdekt het publiek welke kijk Zizoe op zijn ouders heeft, sinds hun scheiding.

Dankzij de komische enscenering, het spel van de poppen en de spontane reacties



van Zizoe, wordt de mogelijkheid gecreëerd om met kleine kinderen een gezinsproblematiek aan te snijden die zich vaak veeleer afspeelt in het leven van de volwassenen.

## De ontwerpers

Tekst: **Laetitia Salsano**

Enscenering : **Laetitia Salsano**, bijgestaan door **Anaïs Pétry**

Met : **Marie-Noëlle Hébrant**, **Philippe Allard** en **Maud Lefèbvre**

Concept van de sceneinrichting : **Bernard Clair**

Decorontwerp: **Valentin Périlleux**

Decorrealisatie en accessoires : **Valentin Périlleux**, **Annick Walachniewicz**, **François De Myttenaere**, **Do Cleeremans**, **Arnaud Bogard** en **Linda Collot**

Marionetten : **Jean-Christophe Lefèvre**

Muziek : **Bo Spaenc**

Verlichting en techniek : **François De Myttenaere**  
Met de toeziende blik van : **Marie-Odile Dupuis**  
Pedagogisch dossier : **Benoît de Le de Cécil**

## De hoofdthema's van de voorstelling

- **De ouder-kind-relatie :**

Vaak worden de ouders, in opvoeringen voor kinderen, voorgesteld als volmaakte wezens die voortdurend begaan zijn met het welbehagen van hun schatten door hen te omringen met comfort, zekerheid en liefde.

In " Twee armen, twee benen en ik " zijn de ouders niet perfect : ze zijn geestelijk maar ook letterlijk, lichamelijk dus, verdeeld. De mama heeft het razend druk en de toeschouwer begrijpt vrij snel dat de ouders van Zizoe gescheiden zijn.

De band die het jongetje heeft met zijn vader en zijn moeder is eerder bijzonder; het cliché van het traditionele gezin is hier ver weg !

Zizoe schetst zelf de context en duidt ons, recht voor de raap, hoe zijn ouders zijn...

Hij doet dit wellicht op een explicietere manier dan een kind van zijn leeftijd dat zou doen.

Zonder te oordelen, beschrijft hij de situatie :

*"Mama is altijd gehaast"*

*"Mijn ouders kunnen moeilijk met mekaar praten"*

*" 'k Zal jullie eens laten zien dat mama dikwijls niet op mij let"*

Meer dan andere leeftijdsgenootjes, slaagt Zizoe erin om woorden te plakken op wat hij hierbij voelt; dit geeft het publiek de mogelijkheid om de voorstelling te bekijken door de ogen van een jong kind.

- **Opgroeien :**

Een kind is een volwassene in wording. De maatschappij, de familie, de school voorzien een hele reeks van procédés die de lichamelijke en geestelijke groei van het kind bevorderen.

Maar het wil al wel eens vastlopen en dan zegt het kind : "stop !" .

Zoals Zizoe die, omdat zijn mama het anders wenst, geen onderbroekje aan wil en liever baby blijft.

- **De rol van de derde :**

Vaak kan de tussenkomst van een derde een bestaand conflict oplossen, een probleem opheffen. Dikwijls is er in een éénoudergezin, zoals bij Zizoe, een gemis aan diegene die tussen ouder en kind de dualiteit opheft die in sommige gevallen tot vervreemding kan leiden.

- **Het troetelbeest :**

Dankzij zijn knuffel kan Zizoe sommige moeilijke situaties beter aan. Deze is zijn bondgenoot in nood maar ook een dikke vriend met wie Zizoe veel lol maakt. Een “ding” dat, a priori, voor niets dient maar onmisbaar is wanneer het moeilijk wordt. Elke knuffel is “uniek” en wordt bijzonder door het belang dat zijn baasje hem geeft. Naar het evenbeeld van de verdeelde ouders, kan ook de knuffel zich opsplitsen in verscheidene delen (pop met velcrohechtingen)

- **Mama de armen en papa de benen :**

Mama is hyperactief, overstelpt met werk, gestresseerd want er is altijd tijd tekort. Zij moet namelijk al het praktische van haar zoontjes leven alleen organiseren. De mama wordt voorgesteld door een paar benen dat rondstapt, -loopt en -springt. Ze stapt over alles heen (zelfs over haar eigen zoontje). Ze gaat recht vooruit en sowieso dwars door alles heen !

Pas later in het stuk ontdekken de toeschouwers de papa; voorheen hebben ze al een glimp van zijn stem over de telefoon kunnen opvangen. Zizoe beleeft een situatie die erg gelijkend is op wat kinderen van gescheiden ouders meestal meemaken: hij heeft veel minder contact met zijn vader dan met zijn moeder. Na het ongeval, is het de beurt aan de papa om de zorg van zijn zoontje volledig en alleen op zich te nemen. Zijn papa is de ouder die Zizoe gaat geruststellen na dit trauma : hij wordt voorgesteld door twee armen die beschermen; hij geeft een hand aan zijn zoon, draagt hem en sluit hem in die zo symbolische armen !

Het betreft hier uiteraard een “dichterlijke vrijheid” want in een andere familie zou de situatie omgekeerd kunnen zijn met een gestresseerde vader en een moeder die opvangt en tot rust brengt ! ...

- **Het ongeval, het ziekenhuis kortom, die wendingen in het leven die niemand onberoerd laten :**

Een onverwacht en ingrijpend voorval, nl. het autoöngeluk van zijn mama, katapulteert Zizoe in een zoektocht die hem uiteindelijk zal helpen om groot te worden. Zijn ouders komen hier niet zonder kleerscheuren uit : op het einde van de voorstelling slagen ze erin om, via een betere communicatie, met mekaar te dialogeren en zo het co-ouderschap op een serene manier te organiseren.

- **Mama's hart herstellen :**

Zizoe, amper drie jaar oud, wil kost wat kost zijn mama helpen herstellen van haar ongeval; hij gaat op zoek naar een “nieuw hart” voor haar .

Dat klein ventje dat, tot nog toe al mopperend deed wat zijn ouderds beslisten, zal hier even de touwtjes in handen gaan nemen en op die manier het tij doen keren : hijzelf zal zijn mama redden ! De realiteit moet plaats maken voor de kinderlijke fantasie : met veel verbeeldingskracht zal Zizoe vorm geven aan wat zijn papa hem diets probeert te maken.

Zizoe kan het niet nalaten om iets te doen voor zijn mama en beslist, zoals een koene ridder, om zijn geliefde (in dit geval zijn mama) te redden.

- **Een zoektocht in de wijde wereld :**

Wanneer Zizoe's zoektocht naar een hart aanvangt, komt de afwikkeling van de voorstelling erg dicht bij de traditionele vertellingen waarin de held van het verhaal eerst allerhande proeven moet doorstaan (drakentong ... gouden muntstuk ... hier dus, een hart) alvorens aanspraak te kunnen maken op het echte geluk (de prinses ten huwelijk vragen ... zijn arme familie een beter leven bezorgen ... hier, mama genezen)  
Het zijn uitdagingen die ons klein ventje aan het eind van de voorstelling doen zeggen :  
" Ik denk dat ik nu groot ben" .

- **De anderen :**

De lotgevallen die zich afspelen ver buiten het gezin, zijn een voorwendsel voor talloze ontmoetingen : Snorkie, Grootjan en Rugzak (*noot : deze benamingen kunnen bij de vertaling van het stuk nog worden gewijzigd – voor verdere noten : zie \*\**) .... zijn elk op hun beurt nieuwe personagens waar Zizoe moet mee leren omgaan. Maar hiervoor moet hij eerst zijn schroom overwinnen.

- **De verschillende stadia in de liefde :**

Informeel krijgt de toeschouwer ook te maken met de verschillende facetten van de liefde :

- de liefde voor Mama en Papa
- de verliefdheid tussen Rugzak en Koffertje (*idem \*\**)
- het hart, symbool van het leven maar eveneens van de liefde ...

## De Pers

### **Oog in oog staan met scheiding en ziekte :**

Op driejarige leeftijd is Zizoe verdeeld tussen zijn vader en zijn moeder. Gelukkig heeft hij zijn knuffeltje. En een reiskoffer die kan praten. Temidden van dit alles probeert hijzelf om klein te blijven zodat het leven weer is zoals vroeger ! Maar het leven neemt duidelijk een andere wending !

Geen luiers meer dragen en pipi doen op het potje is, in vele gevallen, nog steeds eerder een zorg van mama dan van papa; Zizoe wil hier duidelijk niet aan beantwoorden !

Hij weet eigenlijk niet hoe hij zijn mama blij kan maken. Zij wordt gesymboliseerd door een paar benen, voortdurend in beweging, altijd super gehaast en hyper gestresseerd . Zijn papa wordt voorgesteld door een paar armen.

Deze voorstelling met poppen heeft gekozen voor een duidelijke beeldende taal in plaats van enkel te mikken op een realistische presentatie. Zizoe is een heerlijk, levendig en schrander ventje. Hij heeft een heldere kijk op de wereld van de volwassenen. Hij geeft graag kritiek. Zijn knuffel daarentegen leidt een discreter bestaan. Wat de sprekende reiskoffer betreft, die heeft het eerder over materiële dingen, op een manier die soms wat uit de toon valt.

In Zizoe's drukke wereldje gaat iets gebeuren dat zijn leven volledig op zijn kop zal zetten. Tijdens het rijden, belt zijn altijd opgejaagde mama met haar gsm wat een autoöngeval veroorzaakt. Zizoe zelf brengt het er zonder kleerscheuren vanaf maar zijn mama belandt in het ziekenhuis. Ze verblijft er in een voor Zizoe "superbed", in afwachting dat men haar een nieuw hart kan geven. Zizoe woont in die tijd bij zijn papa. Dit ingrijpend avontuur zal van hem een grote jongen maken .

### **Een virtuoos poppenspel :**

Het verhaal is eerder grappig. De confrontatie van de ouders met hun kind is amusant. De openhartigheid van Zizoe doet wonderen. De karikatuur van de ouders, verpersoonlijkt via reusachtige objecten (lichaamsdelen) voelt juist aan en doet terecht lachen. De bedreven poppenspelers komen tot een merkwaardig resultaat in de vorm van "acteurs" (hier poppen) die een trefzekere tekst brengen en door elke marionet te bespelen zodat deze zich heel dynamisch doorheen het decor beweegt. Elke houding, ieder klein gebaar maakt van Zizoe een "echt" jongetje dat moeiteloos elke toeschouwer weet te overtuigen van wat hij voelt, wat hij beleeft, wat hem beroert. Maar eveneens en net door die aanpak, raakt deze voorstelling - zonder melodramatisch te worden - aan diepere gevoelens uit het echte leven.

De "objecten", aan touwtjes en elastieken opgehangen, stralen stuk voor stuk iets menselijks uit waardoor ze alleen maar winnen aan geloofwaardigheid. Ze dragen in zich een boodschap van Hoop die ongeluk, ziekte en dood overstijgt.

Michel VOITURIER, Envoyé spécial à Huy

[www.ruedutheatre.eu](http://www.ruedutheatre.eu)

LE SOIR, Jean-Marie Wynants

Huy, Rencontres de Théâtre Jeune Public, 19 augustus 2011

Met als vertrekpunt een interessant thema (een driejarig jongetje, verdeeld tussen zijn vader en zijn moeder), ontzettend leuke en mooie marionetten en een aardige dosis humor voelt deze voorstelling, van bij de aanvang, zwierig en goed aan (...)

Blog aan Emile (Lansman), Huy - 17 augustus 2011

Derde opvoering vandaag : « DEUX BRAS, DEUX JAMBES, ET MOI » (Théâtre des 4 Mains).

Ofwel ben ik terug kinds aan het worden, ofwel overvalt mij veel geluk, ... ik vind deze voorstellig bijzonder geslaagd !

Opnieuw een jonge ploeg van spelers die zich kan laten gelden in een marionettentheater dat zijn sporen menigmaal verdiende door een boeiende aanpak van hun opvoeringen. Beetje bij beetje slagen Benoît de Leu de Cécil en Marie-Odile Dupuis (artistieke leiding Théâtre des 4 Mains) erin om de fakkel door te geven (..) Ook hiervoor : bravo !

Want hierdoor wordt het imago van voornoemd theater alleen nog versterkt.

Mooi spel van verschillende marionetten met een eerder wat gedurfde aanpak van mama-benen en papa-romp, met een tekst die geenszins kinderachtig overkomt om de houding te duiden van hoe een kind de scheiding van zijn ouders beleeft, zeer gemakkelijke secundaire figuurtjes ["De meisjes" en "Rugzak" (zie \*\*)] ; deze passages zijn eveneens knap geschreven, de wending aan het eind is op een vakbekwame manier uitgewerkt (...). Kortom, een sympathieke voorstelling voor kinderen tussen 3 en 6 jaar, die eveneens bij volwassenen erg zal worden geapprecieerd.

Le Dauphiné Libéré (F) - dinsdag 23 augustus 2011

### **FESTIVAL « AU BONHEUR DES MÔMES »**

De voorstelling « Deux bras, deux jambes et moi ! » van de compagnie « Quatre Mains » is buitengewoon ontroerend, teder en met heel veel zorg gebracht, juist in haar bewegingen, woordkeuze en belichting. Zizoe, 3 jaar oud, gaat op zoek naar een nieuw hart voor zijn mama. Een voorstelling om dringend te gaan bekijken !

LES PARENTS A L'ECOLE - Huy 2011, Isabelle Spriet

### **Maatschappelijk theater**

Vele kinderen zullen zich in Zizoe herkennen. Zijn ouders zijn gescheiden, de ene of de andere is altijd gehaast waardoor ze te weinig aandacht hebben voor hun oogappel. En Zizoe zelf, die weigert groot te worden omdat hij het leven van voorheen leuker vond. Daarom wil hij niet in het potje plassen en blokkeert hij wanneer zijn mama geen oog heeft voor hem.

Voor een kind van amper 3 jaar oud, heeft hij een heldere en kritische blik op zijn ouders die moeilijk met mekaar kunnen communiceren. Het probleem wordt op de spits gedreven wanneer zijn mama haar draagbare telefoon opneemt, terwijl ze Zizoe met de auto naar papa brengt : een ongeval...

Het marionettenspel bestaat zeer lang en is een gekend procedé in de theaterwereld maar Bernard Clair en Valentin Périlleux zijn erin geslaagd een scenografie te creëren waarin reusachtig grote poppen en miniatuur elementen met brio interageren met elkaar.

Het spel met poppen en voorwerpen wordt feilloos gebracht, de beelden zijn schitterend, de belichting is tot in de puntjes verzorgd, de stemmen klinken juist en zijn aandoenlijk. Een verrassende voorstelling die doet glimlachen en ontroert tegelijkertijd.



